

Άγιος Μάξιμος Ομολογητής: Τα μαρτυρικά εύσημα που έλαβε με τους μαθητές του και το κακό τέλος του αιρετικού διώκτη του

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Μετά δε χρόνους τινάς ο βασιλεύς Κώνστας [απόγονος του αυτοκράτορα Ηρακλείου] εσκέφθη να δοκιμάση και πάλιν τον Άγιον, μήπως και μετεμελήθη διά την κακοπάθειαν της εξορίας και έλθη εις το θέλημά του· όθεν έστειλε να τον φέρουν μετά των μαθητών του με μεγάλην τιμήν.

Όταν δε τους έφεραν, έβαλε σοφούς ανθρώπους, Αρχιερείς και άρχοντας, να

καταπείσουν τον Άγιον, αλλά δεν ηδυνήθησαν ούτε με λόγους να τον νικήσουν ούτε με απειλές. Όθεν προσέταξεν ο άδικος βασιλεύς να τους μαστιγώσουν και τους τρεις, να τους διαπομπεύσουν και να κόψουν τας χείρας και τας γλώσσας των.

Λαβών λοιπόν ο έπαρχος της πόλεως τον Άγιον και τους μαθητάς αυτού, εισήλθεν εις το πραιτώριον· και πρώτον μεν ήπλωσαν τέσσαρες τον θείον Μάξιμον και τον έδερων άσπλαγχνα χωρίς να λυπηθή ο μιαρός έπαρχος το γήράς του η τα ρυτιδωμένα και αδυνατισμένα από την εγκράτειαν μέλη του, μάλιστα δε τοσούτον αυτόν εξέσχισαν, ώστε εβάφη από το αίμα όλον το έδαφος και δεν έμεινε μέλος του σώματος η μέρος της σαρκός αυτού απλήγωτον, αλλά ήτο μία πληγή όλον το άγιον σώμά του.

Κατά δε την επομένην ημέραν εμαστίγωσεν ο θηριώδης βασιλεύς και τους δύο μαθητάς του Αναστασίους χωρίς καμμίαν συμπάθειαν· ύστερον τους εφυλάκισαν, ολίγον εισέτι αναπνέοντας.

Τη επαύριον παρέστησαν και πάλιν τους Αγίους εις το κριτήριο· ήσαν δε από τας πληγάς πρησμένοι και μαύραι αι σάρκες των τοσούτον, ώστε ανέδιδον δυσσομίαν αφόρητον. Παρά ταύτα όμως δεν τους ελυπήθησαν οι άσπλαγχνοι, αλλά διά να τους δώσουν σφοδροτέραν βάσανον και δριμυτέραν παίδευσιν, δεν τους εθανάτωσαν εντελώς, αλλ' ανέσπασαν την θεολόγον του Αγίου γλώσσαν από τον φάρυγγα, διά να μη έχη πλέον λαλιάν να ελέγχη την κακοδοξίαν και αγνωσίαν των.

Ο παντοδύναμος όμως και πανάγαθος Θεός, όστις δίδει το φως εις τους τυφλούς, και εις τους κωφούς και αλάλους την λαλιάν όταν βούλεται, αυτός πάλιν παραδόξως εθαυματούργησεν εις τον δούλόν του και ωμίλει ύστερα, μετά την εκκοπήν της γλώσσης του, πολύ ευλαθέστερα παρά πρότερον, ελέγχων των δυσσεβών την άνοιαν.

Τα όμοια τούτων επράχθησαν και εις τον πρώτον μαθητήν του Αγίου τον Αναστάσιον, του οποίου απέκοψαν και εκείνου την γλώσσαν οι ασεβείς, ευσεβώς κηρύττουσαν την αλήθειαν, ωμίλει δε και ούτος ο Άγιος μετά την υστέρησιν ταύτης και ήλεγχε την κακοδοξίαν εντονώτερον· όθεν οι παράνομοι εφθόνησαν τοιαύτα θαυμάσια βλέποντες και έκοψαν τας δεξιάς αυτών χείρας οι ασεβείς και μισόχριστοι.

Μετά ταύτα επόμπευσαν τους Αγίους εις την αγοράν σύροντες αυτούς ως ληστές και κακούργους, εμπαίζοντες τους Αγίους οι εναγείς και ανόσιοι. Αφού δε ταύτα εποίησαν, τους εξώρισαν εις την Λαζικήν με τον άλλον Αναστάσιον, όχι και τους τρεις ομού εις ένα τόπον, αλλά ξεχωριστά, διά να μη έχουν τινά παράκλησιν.

Απήλθον λοιπόν οι μακάριοι εις εκείνην την δεινήν εξορίαν γυμνοί, ανυπόδητοι, άσιτοι και πάντων των αναγκαίων του σώματος υστερημένοι και απρονόητοι.

Αλλ' η θεία δίκη εύρε τον άδικον βασιλέα τάχιστα, διά να λάβη την ταυτοπάθειαν, διότι οι πολίται τον εμίσησαν διά τας κακουργίας του και φοβούμενος μη τον θανατώσουν, έλαβε τα τέκνα και την γυναίκά του και επήγεν εις τας Συρακούσας της Σικελίας.

Εισερχόμενος δε μίαν ημέραν εις το λουτρόν να πλυθή, του έδωκεν ένας υπηρέτης με τον κάδον κατακέφαλα και συνέτριψε το κρανίον του, ούτω δε κακώς ο κακός και άθλιος εκείνος βασιλεύς εξεψύχησεν.

Απόσπασμα από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Ιανουάριος, τόμος 1ος.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)